

Geachte ouder(s) en/of verzorg(st)er(s),

In Trouw van 14 september 2004 kwamen we bijgaand commentaar tegen dat betrekking heeft op de herdenkingsactiviteiten n.a.v. het gijzelingsdrama in Beslan.

Het is de vraag of je jonge kinderen moet confronteren met dit type wereldleed.

Ouders moeten er naar streven dat kinderen zoveel mogelijk kinderzorgen hebben. Als het grote leed het gezin zelf treft in de vorm van ziekten en overlijden dan moet u daar doorheen met elkaar. Maar wereldleed is wat anders. Er zijn ouders die vinden dat kinderen moeten weten wat er in de wereld gebeurt, maar wereldleed van deze omvang is voor volwassenen al moeilijk te begrijpen, laat staan voor kinderen.

Aansluitend bij het Trouw-commentaar zoals rechts weergegeven, adviseren we u om dit soort wereldleed pas te bespreken als kinderen in groep 7 of 8 zitten. Het jeugdjournaal is ook voor kinderen van deze leeftijd en niet voor kleuters.

Als school doen we op schoolniveau dan ook niet mee aan al die vormen van stilteminuten die met dit type wereldleed te maken hebben.

We gedenken de omgekomenen alleen in groep 8 en eventueel in groep 7. Dat doen we in de groepen zelf.

Vaak zal het zo zijn dat jonge kinderen er wel wat over gehoord hebben, maar dat betekent nog niet dat je dan ook mee moet doen met de volwassenrituelen van de herdenkingsminuten.

Sommige scholen zullen vandaag gehoor geven aan de oproep van de regering om om 12 uur een minuut stilte te houden voor de slachtoffers en nabestaanden van het gijzelingsdrama in Beslan. Andere scholen kiezen ervoor om op eigen wijze stil te staan, of hebben dat al gedaan, bij de tragedie die zoveel kinderen, leerkrachten en ouders het leven heeft gekost. In welke vorm het ook gebeurt, het is alleszins voorstelbaar dat de gebeurtenissen zo'n diepe indruk hebben gemaakt op leerlingen ons land ons land dat scholen daar stil bij willen blijven staan.

Hoe graag ouders en opvoeders ze daar nog enige tijd voor zouden willen behoeden, het geweld van deze wereld dringt zich al onbarmhartig vroeg op aan kinderen. Leeftijdsgenoten in Noord-Ossetië zijn niet meer ver weg.

Per satelliet staan zij in hun leiden onmiddellijk op de stoep. En ook gezinnen die het zwart houden, het internetgebruik aan banden leggen en de krant voortijdig van de mat halen, kunnen niet voorkomen dat het nieuws van ellende zich op straat en schoolplein verspreidt en door-dringt tot de jongsten.

Dat dwingt ouders en scholen zich telkens af te vragen hoe zij kinderen het beste kunnen helpen het nieuws te verwerken. Er bestaat daarbij een risico dat er te snel en te vaak zekerheid wordt gezocht in een geïnstitutionaliseerd ritueel; een door hogerhand afgekondigde passende manier van rouwen.

Vandaag is het Beslan, in maart was het Madrid, in januari was het de moord op de conrector van het Haagse Terra-college en elk jaar is het 4 mei.

En sommige scholen hebben tussendoor slachtoffers van geweld, verkeer of ziekte in eigen kring te herdenken. Telkens kwamen vele kinderen in aula's bijeen een voor een of meer minuten stilte.

In navolging van de voorzitter van het Europese parlement vraagt de minister van onderwijs vandaag alle scholen om de minuut stilte voor de school in Beslan om zo uw verbondenheid te tonen'.

Het is de vraag of zo'n volwassen wijze van bezinning voor kinderen in de laagste kassen van het onderwijs de aangewezen weg is.

Bovendien dreigt herdenken, hoe wrang ook, betekenis te verliezen naarmate het zich vaker volgens een vast patroon voltrekt. Het kan niet de bedoeling zijn de gevoelens van machteloosheid zo over te dragen op een volgende generatie.